Interakcje społeczne w Ośrodku Usług Opiekuńczo Wychowawczych w XXX

Liczba stron: 48

Rodzaj pracy: licencjacka

Rok oddania: 2007

Zawartość pracy:

SPIS TREŚCI:

WSTĘP 3

ROZDZIAŁ I.
TEORETYCZNE PODSTAWY BADAŃ 6
1.1. Interakcjonizm symboliczny 6
1.2. Interakcjonizm symboliczny Ervinga Goffmana 13
1.3. Ośrodek usług opiekuńczo wychowawczych w Zawierciu scena dramaturgii odgrywania ról 19

ROZDZIAŁ II.
METODOLOGICZNE PODSTAWY BADAŃ 20
2.1. Założenia metodologiczne badań 20
2.2. Cele badań 21
2.3. Przedmiot badawczy 21
2.4. Problematyka badawcza – problem główny i problemy szczegółowe 22
2.5. Zmienne i ich wskaźniki 24
2.6. Metody, techniki i narzędzia badań 24

ROZDZIAŁ III.
ANALIZA I INTERPRETACJA WYNIKÓW BADAŃ 28
3.1. Ogólna charakterystyka zebranego materiału badawczego 28
3.2. Charakterystyka badanej grupy 28
3.3. Analiza wyników badań własnych 29

3.3.1. Postępowanie wychowanków i wychowawców oraz ich oczekiwania względem siebie w Ośrodku Usług Opiekuńczo – Wychowawczych 29
3.3.2. Kontekst społeczny wynikający z interakcji w Ośrodku Usług Opiekuńczo – Wychowawczych 33
3.3.3. Reguły, ograniczenia i sankcje współżycia społecznego wynikające z interakcji w Ośrodku Usług – Opiekuńczo – Wychowawczych 35

WNIOSKI 45
BIBLIOGRAFIA 46
ANEKSY 49

Interakcje społeczne (wypowiedzi, opinie i zachowania społeczne) wychowanków w wieku adolescencji i opiekunów przebywających w Ośrodku Usług Opiekuńczo Wychowawczych w XXX (goffman)

WSTĘP

Nie ulega wątpliwości, że to rodzina naturalna jest niezastąpionym środowiskiem życia, rozwoju i wychowania dziecka. Już w chwili narodzin dziecko nawiązuje emocjonalny kontakt z matką a następnie z pozostałymi członkami rodziny. Największa wartość wychowawcza rodziny macierzystej decydująca o jej trwałości, wynika właśnie z więzi uczuciowej, która łączy członków swoistej wspólnoty.

Pozbawienie dziecka tego środowiska powoduje w jego rozwoju i wychowaniu nieuniknione zaburzenia. Dziecko osierocone odczuwa i przeżywa swą sytuację bardzo boleśnie, jako odrzucone emocjonalnie i osamotnione wśród dorosłych. Świadomość tego, że jest się przez rodziców kochanym i akceptowanym stanowi podstawę bezpieczeństwa dziecka i przyczynia się m. in. do pokonywania trudności szkolnych i życiowych oraz właściwego przystosowania w środowisku rówieśników. Brak tej świadomości może odsunąć dziecko na margines życia społecznego i koleżeńskiego, odebrać zaufanie do ludzi i wiarę we własne siły. Niezaspokojenie potrzeb emocjonalnych bardzo utrudnia dziecku wejście w prawidłowe kontakty z innymi ludźmi. Stąd często występują zaburzenia osobowości, które trudno zlikwidować. W niektórych przypadkach zaburzenia te mogą być wręcz nieodwracalne.

Z tego powodu poszukuje się możliwości tworzenia grup społecznych zbliżonych

do modelu rodziny. Kiedy więc dziecko z różnych przyczyn traci swoją rodzinę, należy uczynić wszystko aby mu zapewnić inną, choćby przybraną. Stanowi to obowiązek społeczeństwa wobec dziecka jako istoty ludzkiej, która z racji swej niedojrzałości fizycznej i psychicznej ma prawo do specjalnej opieki (G. Makiełło-Jarża (w:) W. Szewczuk, 1997, str. 734).

Dążenie do szeroko pojętej kompensacji braku rodziny i wyrównywania braków rozwojowych dziecka jako skutków pozbawienia rodziny jest podstawowym założeniem w wychowaniu sieroty naturalnego i społecznego. Do jednej z form opieki nad dzieckiem osieroconym zalicza się ośrodek usług opiekuńczo – wychowawczych.

Praca opiera się na interakcjonizmie symbolicznym E. Goffmana. Prace E. Goffmana stanowią rdzeń i centralną część poszukiwań socjologicznych. Stwierdzenie takie zatrąca od razu ironią, ponieważ jest on często postrzegany jako outsider, wspaniały indywidualista, jedyny w swoim rodzaju geniusz, człowiek, który „na zimno" bada współczesne życie miasta. Z tego punktu widzenia, jest Goffman beznamiętnym obserwatorem, który postrzega społeczny świat przez pryzmat naszych codziennych zachowań oraz równolegle jednostkowe autoprezentacje.

Jego trafne obserwacje życia codziennego nie tylko skłaniają do rozważań nad zachowaniem, ale stanowią one także część abstrakcyjnej analizy interakcji społecznych.

Przez wiele lat Goffman próbował udoskonalić ogólną teorię interakcji bezpośrednich (face-to-face interaction), teorię, która mogła być wykorzystana do interpretacji wszelkich przemian społecznych, czy to tych z baru, czy też z sali konferencyjnej. Jednakże pomimo jego entuzjazmu dla ogólnej teorii, pozostawał on wysoce sceptyczny co do możliwości zrealizowania postawionego problemu. Można powiedzieć, że jego stan umysłu wahał się jak gdyby ktoś poświęcał się odkryciu teorii w jednym momencie, a w drugim byłby wobec jej istnienia sceptyczny. Właśnie to napięcie między próbą wypracowania ogólnej teorii interakcji społecznych a wątpliwościami co do istnienia takiej teorii, czyni jego pracę tak prowokacyjną.

Głównym tematem zainteresowań Goffmana był porządek interakcyjny, czyli siatka jawnych i ukrytych reguł kierujących interakcjami ludzi w obrębie spotkań,

zgromadzeń, sytuacji i okazji społecznych". Porządek ten można zrekonstruować przy pomocy różnych modeli, np. modelu dramaturgicznego. W myśl tego modelu kontakt twarzą w twarz to rodzaj przedstawienia teatralnego, w czasie którego obaj rozmówcy odgrywają swoje partie w celu wywarcia zamierzonego wrażenia na drugiej osobie. Publicznie prezentują oni tylko jedną jaźń – „fronton". Za nią kryje się druga – „kulisy", która na zimno ocenia skuteczność działań podjętych w czasie rozmowy.

Jednostki społeczne przedstawiają siebie tak jak aktorzy na scenie, z tym że wzajemnie wobec siebie są widzami i zespołami odgrywającymi różne role Goffman zanegował istnienie tożsamości jednostki. Twierdził, że w zależności od kontekstu sytuacyjnego przejawiają się różne tożsamości aktora społecznego.

Jego prace wywarły ogromny wpływ na większość nauk społecznych. Goffman stał się wyraźnym znacznikiem na intelektualnej mapie współczesnych nauk społecznych, stał się osobą cytowaną prawie wszędzie, ale rzadko omawianą dogłębnie. Prawie wszyscy naukowcy nauk społecznych potrafiliby wypowiedzieć się na temat „instytucji totalnych' i „sztuki operowania wrażeniem", ale tylko kilku byłoby w stanie przedstawić w pełny sposób jego poglądy. W najlepszym wypadku, naukowcy ci omawiają tylko fragment jego pracy dotyczący zazwyczaj ich własnych pomysłów. Sytuacja ta tłumaczy, dlaczego nie ma „Szkoły Goffmana", która kontynuowałaby jego dzieło.

Celem przewodnim niniejszej pracy jest opisanie interakcji społecznych jakie zachodzą w Ośrodku Usług Opiekuńczo – Wychowawczych w Zawierciu. Zastosowano metodę badawczą opartą w głównej mierze na obserwacji uczestniczącej na terenie Ośrodka Usług Opiekuńczo – Wychowawczych W Zawierciu, a także zastosowano wywiad jawny z wychowawcami Ośrodka. Dla zobrazowania i opisania interakcji społecznych mających miejsce w Ośrodku posłużono się kwestionariuszem ankiety.

Cała praca zawiera trzy rozdziały. Rozdział I analizuje wybrane zagadnienia z zakresu działalności opiekuńczo – wychowawczej Ośrodka. zawiera także wyjaśnienie interakcji społecznych i charakteryzuje interakcjonizm symboliczny E. Goffmana.

Rozdział II w całości poświęcony został metodologii badań. Przedstawiono w nim cele i przedmiot badań, problemy i hipotezy badawcze oraz metody, narzędzia i

techniki badawcze.
Ostatni, III rozdział jest analizą i interpretacją wyników badań.

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę pisanie prac - sprawdzony serwis!